

Telegraful Român

Anul 163 • nr. 41-44

1 și 15 noiembrie 2015

PĂRINTELE PROFESOR CONSTANTIN VOICU S-A MUTAT LA DOMNUL

Un prieten al Sfinților Părinți și al oamenilor – Părintele Arhid. Prof. Constantin Voicu (1929-2015)

Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la slujba de înmormântare a părintelui arhidiacon Constantin Voicu, fost profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu, luni, 15 noiembrie 2015

Am aflat cu multă durere că, în dimineața zilei de 13 noiembrie 2015, a trecut din această viață Părintele Arhidiacon Constantin Voicu, fost profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu.

Părintele Constantin Voicu s-a născut în data de 5 decembrie 1929 în orașul Brașov. După ce a urmat Liceul „Andrei Șaguna” din

localitatea natală (1940-1948), a studiat teologia la Institutul Teologic Universitar din Sibiu (1948-1952). Datorită bunelor sale rezultate și dragostei pentru operele Sfinților Părinți, a obținut la București, în anul 1975, titlul de doctor în teologie, beneficiind de îndrumările unor renumiți profesori din acea vreme. Pentru perfecționarea intelectuală și lărgirea orizontului său cultural-spiritual, a primit o bursă, pentru a urma cursuri de specializare la Facultățile de Teologie Protestantă din Geneva și Neuchâtel (1977-1978). Însă cel mai important filon al vieții sale avea să se contureze începând cu anul 1952, când a devenit bibliotecar la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, an în care a primit hirotonia întru diacon prin mâinile mitropolitului Nicolae Bălan, al cărui ucenic

apropiat a fost. În anul 1959, a fost numit secretar-șef la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, urcând mai târziu, în mod firesc, toate treptele carierei universitare: în anul 1973 a devenit lector la catedra de Patrologie, în anul 1975, conferențiar, iar în anul următor, 1976, profesor titular de Patrologie și prorector. În anul 1976, în semn de recunoaștere a meritelor sale deosebite, Mitropolitul Nicolae Mladin i-a acordat rangul de arhidiacon. Simțul practic arătat în activitățile administrative ale facultății, relațiile cordiale cu profesorii și atenta preocupare pentru pregătirea temeinică a studenților săi au făcut ca în anul 1979 să fie ales rector al prestigioasei instituții de învățământ teologic universitar din

Sibiu. În această demnitate s-a afirmat cu responsabilitate, ostentiv cu mult curaj și fără odihnă timp de 13 ani (1979-1992). Trebuie menționat că Părintele Arhidiacon Profesor Constantin Voicu, în pofida asprelor dispoziții ale regimului totalitar de atunci, primea la institut, cu riscuri mari, monahi și monahii, dar și absolvenți de liceu, nu doar absolvenți de seminar. În același timp organiza cursurile de îndrumare pastorală și misionară a preoților, inițiate de Patriarhul Justinian Marina.

De asemenea, Părintele Arhidiacon Profesor Constantin Voicu a fost delegat din partea Bisericii Ortodoxe Române la multe conferințe și întruniri internaționale, din care amintim: *Congresele Profesorilor de Teologie Ortodoxă de la Atena* (1976) și *Boston* (1987), *A VII-a Adunare Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor* (Canberra, 1991) etc.

Îndelungata sa carieră universitară, precum și caracterul său pașnic și blând l-au recomandat să fie chemat să organizeze, ca profesor și decan, activitățile unor noi facultăți de teologie, ca de pildă cele de la Alba Iulia (1994-2000) și de la Oradea (2000-2004).

Activitatea sa academică s-a materializat în numeroase studii și lucrări de istorie și patrologie, în limba română și în limbi de circulație internațională. Dintre acestea, amintim special teza sa de doctorat: *Teologia muncii la Sfântul Ioan Gură de Aur și actualitatea ei* (publicată în 1975, în revista *Mitropolia Ardealului*, nr. 3-5, pp. 195-326, și în extras). Unele dintre cercetările sale teologice și patristice au fost publicate în anul 2004, la Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, într-un volum intitulat *Studii de Teologie Patristică*, în același an fiind tipărit și un

(continuare în p. 2)

Părintele Constantin Voicu ne-a fost părinte pentru că ne-a asumat ca fii

Cuvântul ÎPS LAURENȚIU, Arhiepiscopul
Sibiului și Mitropolitul Ardealului,
la slujba de înmormântare a părintelui
arhidiacon Constantin Voicu

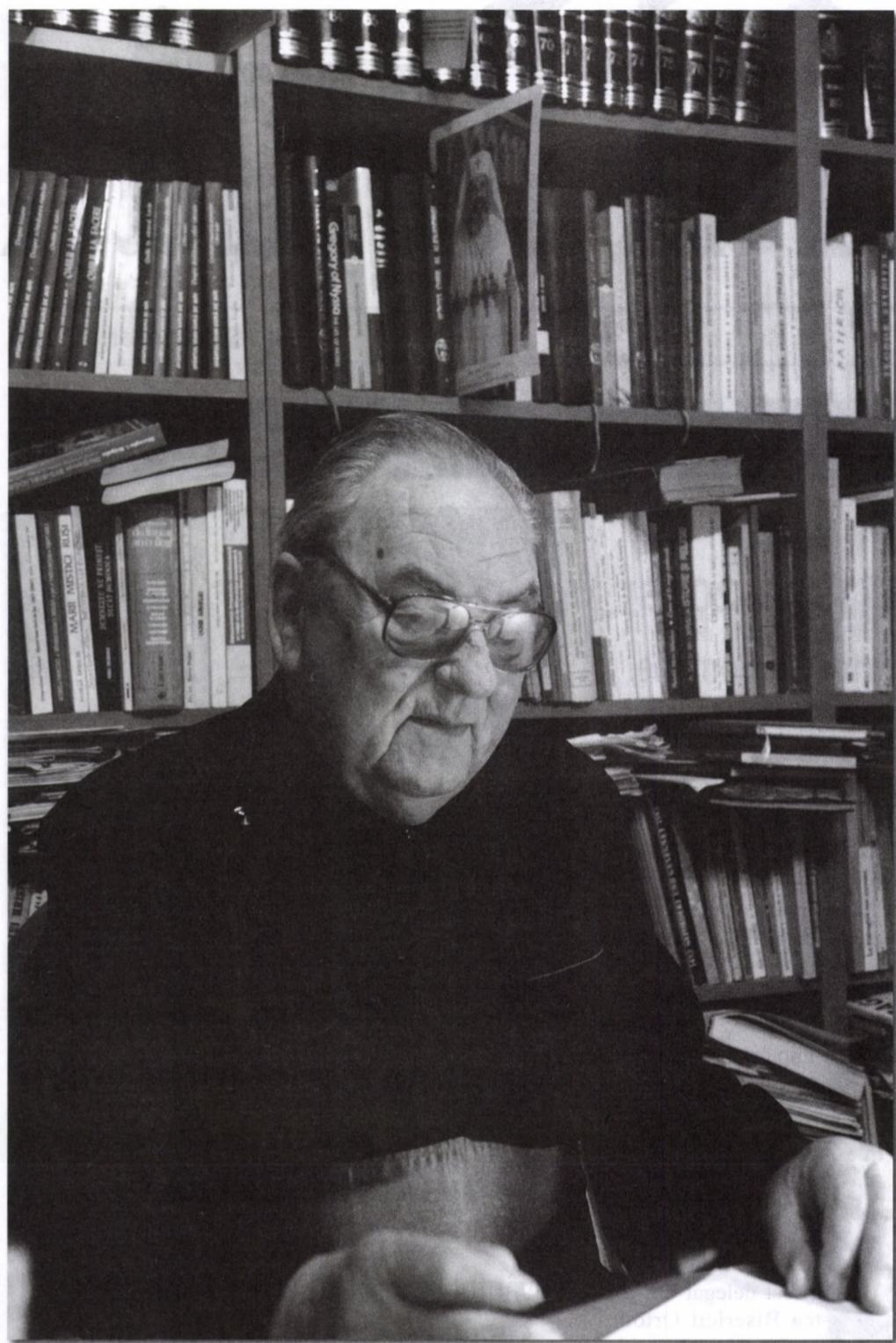
Înaltpreasfințiiile Voastre, Părinți Mitropoliți, Preasfințiiile Voastre, Domnule Prefect, Preacucernici Părinți, întristată familie, iubiți credincioși,

În această vreme binecuvântată, în care viața noastră creștinească urmează să se înveșmânteze în lumina și bucuria lucrării duhovnicești a Postului pregătit pentru marea sărbătoare a Nașterii Domnului, suntem chemați, iată, să împărțăm suferința întristării plecării dintre noi a părintelui, prietenului și profesorului nostru *Arhidiacon Constantin Voicu*.

Ne-am adunat cu toții laolaltă, astăzi, în taina rugăciunii, pentru a înconjura cu prezența noastră caldă, plină de compasiune și dragoste, familia îndoliată, pentru a-i împărțăm cuvânt de mângâiere și întărire întru Domnul și a însoți cu ofrandă mijlocirii noastre trecerea spre veșnicia Împărăției lui Dumnezeu a sufletului adormitului robului Său, arhidiaconul Constantin, profesorul nostru.

Slujba de înmormântare a preoților și diaconilor este o rânduală liturgică de o mare frumusețe duhovnicească, care s-a conturat în patrimoniul spiritual al Bisericii, prin contribuția deosebită a Părinților bisericești. Aceștia, prin harul lui Dumnezeu, luminați de învățăturile Sfintei Evanghelii, au meditat adânc la Taina morții și la Taina vieții în Hristos cel înviat și au exprimat în canoanele și imnele liturgice ale slujbei *duhul și înțelepciunea duhovnicească* pe care noi, creștinii, trebuie să le împărțăm în astfel de momente. Astfel, slujba de înmormântare nu aduce peste sufletele noastre durerea sau deznădejdea necunoștinței, ci

(continuare în p. 2)

Un prieten al Sfinților Părinți și al oamenilor – Părintele Arhid. Prof. Constantin Voicu (1929-2015)

(urmăre din p. 1)

Manual de Patrologie pentru Seminariile Teologice, elaborat împreună cu Pr. Conf. Dr. Nicu Dumitrașcu. Deși retras la pensie și atins de neputințele bătrâneții, Părintele Arhidiacon profesor Constantin Voicu a lucrat intens la elaborarea unui curs academic de Patrologie în trei volume, pe care l-a publicat la Editura *Basilica* a Patriarhiei Române, între anii 2009-2010. O ediție extinsă și îmbunătățită a acestui curs, cu bibliografia adusă la zi, a văzut lumina tiparului la aceeași editură, în două mari volume, chiar anul acesta, 2015.

Menționăm că pentru realizarea acestei lucrări a fost cooptat unul dintre ucenicii săi, Pr. Lect. Dr. Lucian Dumitru Colda, titularul catedrei de Patrologie a Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia.

Pentru activitatea sa didactică, științifică și administrativă, Părintele Arhidiacon Profesor Constantin Voicu a fost distins cu „Crucea patriarhală” de către Patriarhii: Justinian Marina (1976), Justin Moisescu (1982) și Teoctist Arăpașu (1988 și 2001). Pe lângă alte numeroase titluri academice onorifice, Părintele Profesor Constantin Voicu a primit și înalte distincții de stat, precum Ordinul „Meritul cultural” în grad de ofițer (2004).

Cunoscând îndeaproape că, prin rodnicia sa activitate didactică și teologică,

Părintele Profesor Constantin Voicu a contribuit la dezvoltarea și modernizarea învățământului teologic universitar românesc, precum și la formarea unei întregi pleiade de teologi și slujitori ai altarului, în anul 2009 i-am acordat și noi „Crucea patriarhală” în ediție nouă.

Cele mai mari calități ale Părintelui Arhidiacon Profesor Constantin Voicu au fost dragostea, înțelegerea și răbdarea pe care le-a manifestat fără încetare față de toți cei care i-au cerut sprijinul academic și părintesc. Aceste trăsături sufletești l-au făcut căutat și prețuit de toți ucenicii săi, care au devenit ierarhi, profesori, clerici și buni slujitori ai Bisericii.

Chemat la veșnicele lăcașuri în ziua pomenirii celui mai mare Sfânt Părinte al Bisericii, Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, la acest ceas de vremelnică despărțire, întru așteptarea învierii de obște, adresăm, cu părintească dragoste, cuvânt de condoleanțe, binecuvântare și consolare atât soției sale, doamna profesoară Virginia Voicu, cât și tuturor celor care l-au cunoscut și l-au prețuit.

Ne rugăm Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel înviat din morți, să așeze sufletul Părintelui Arhidiacon Profesor Constantin Voicu în ceata sfinților Săi slujitori, în lumina și pacea Împărăției Cerurilor!

Veșnica lui pomenire din neam în neam!

Părintele Constantin Voicu ne-a fost părinte pentru că ne-a asumat ca fi

(urmăre din p. 1)

dimpotrivă, rânduiala înmormântării este o slujbă pascală, care revarsă peste sufletele îndurerate balsamul credinței și al nădejdi, încredințarea că despărțirea este vremelnică, că cei care-au plecat în nădejdea învierii Domnului Hristos ne vor aștepta în Taina comuniunii veșnice din Împărăției Lui, că au fost chemați de Dumnezeu să vadă evenimentele pe care le-au crezut deplin în această lume și pe care noi le prăznuim în slujirea Bisericii. Cuvântarea de mângâiere care se adaugă totdeauna slujbei înmormântării are, în primul rând, rolul de a ne conștientiza pe fiecare dintre noi despre vremelnicia acestui timp, dar, mai ales, despre valoarea inestimabilă a darului vieții pe care o petrecem aici, pentru câștigarea vieții veșnice. De asemenea, pentru toți cei care trăiesc despărțirea aceasta cu multă durere, cu întristare lăuntrică, pentru ca mângâierea să vină tot de Sus, punem în fața lui Dumnezeu și-n fața noastră, ca exemplu pilduitor, activitatea deosebită și roadele dăruirii jertfelnice spre semeni a celui care s-a mutat din lumea aceasta. Vorbim întotdeauna despre ce-au lăsat în urmă și, laolaltă, mulțumim lui Dumnezeu pentru chipul minunat în care Domnul Dumnezeu lucrează în lume prin aleșii Săi, adică prin toți cei care cred și răspund la dragostea nemărginită a lui Dumnezeu, cu dragostea lor exprimată în fapte ale credinței.

Am ascultat cu multă împlinire sufletească cuvântul de suflet, atât de cuprinzător, transmis de către *Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române*, care l-a cunoscut foarte bine, l-a iubit și l-a prețuit mult

pe părintele rector Constantin Voicu; am ascultat cuvântul părintelui profesor *Mircea Ielciu*, urmașul părintelui Voicu la Catedra de Patrologie, care a sintetizat foarte înțelept toată dragostea adormitului întru Domnul pentru viața și operele Sfinților Părinți ai Bisericii, cărora le-a dedicat cu abnegație întreaga sa viață de dascăl, căutând mereu, cu pilduitor tact părintesc, să-și inspire învățăceii, să apropie de sufletele noastre, ale teologilor, cuvântul Sfinților Părinți, care este cuvântul Evangheliei, trăit și transmis nouă prin învățăturile lor mărețe.

Personal, de la începutul studiilor noastre la Institutul Teologic din Sibiu, de-a lungul întregii slujirii de mai apoi, ca preot, ca dascăl de teologie și, apoi, ca arhieru, am cunoscut și ne-am bucurat mereu de înțelepciunea, prietenia, deschiderea și dăruirea de sine a părintelui Constantin Voicu, care a sprijinit necondiționat pe tot omul care-i solicita cel mai mic ajutor. *Ne-a fost părinte pentru că ne-a asumat ca fi*. Dumnezeu nu i-a dat fii pământești, dar, iată, priviți împrejur, îi sunt fii toți cei care poartă epitrahilul pe umeri, și alte sute și sute de slujitori sau simpli credincioși care, auzind de vestea trecerii la Domnul a Părintelui Rector Constantin Voicu, ne-au transmis gânduri de compasiune și împreună petrecere în rugăciune. Părintele a iubit mai presus de toate Biserica lui Hristos, dar și o instituție deosebită a Bisericii, *Școala de Teologie*. A iubit Biserica lui Hristos și a fost în toate momentele și în toate timpurile alături de aceasta, într-o poziție care, uneori, pentru unii, a părut incomodă, dar o poziție dreaptă, o poziție a unui profesor de teologie. A

îndrăgît nu doar Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu, de numele căreia se leagă mare parte din viața părintelui, ci și toate celelalte școli de teologie din Ardeal, pe care le-a ajutat în mod direct și practic, cu nădejdea neclintită ca dreapta credință să sporească și să aducă belșug de roadă în întreg Ardealul șagunian. A învățat de la vrednicul de pomenire mitropolit Nicolae Bălan pilda iubirii jertfelnice pentru semeni, iar faptul acesta l-a împlinit constant în viața sa. Toți îl știu pe părintele rector ca pe un om cu o privire senină, deschisă, care, chiar și atunci când era trist, avea un „zâmbet trist”, iar atunci când avea o suferință, o ascundea. Ne plăcea nespun modul lui de a crea o legătură de apropiere și de a nu păstra distanță între profesor și student, între magistrul și ucenic, prin cuvintele lui potrivite.

Cu smerenie, dorim în aceste momente, să ne exprimăm și noi dragostea, prețuirea nespusă și mulțumirea deplină înaintea Preaamilostivului Dumnezeu pentru tot ceea ce a însemnat părintele rector în viața și formarea noastră teologică și duhovnicească, făgăduind să-l pomenim cu recunoștință în slujirile noastre, alături de toți părinții noștri sufletești, care, prin cuvintele lor, prin învățături și fapte, rămân, pentru totdeauna, pilde vii în Biserica străbună.

Hristos, Mântuitorul cel înviat din morți, să odihnească sufletul său în pacea și iubirea veșnică a Preasfintei Treimi, iar familiei îndoliate să-i dăruiască mângâiere și întărire duhovnicească.

Veșnică să-i fie pomenirea din neam în neam! Amin.

Omagiu și recunoștință

După o scurtă suferință, a trecut la cele veșnice, în 13 noiembrie a.c. – zi în care Biserica face prăznuirea Sf. Ioan Gură de Aur –, cel ce a fost Arhidiaconul Prof. Dr. Constantin Voicu, care peste o lună ar fi împlinit vârsta de 86 de ani.

Părintele „rector”, cum era cunoscut de sibieni, a trecut dincolo după o viață pe cât de frumoasă, pe atât de rodnică în slujba Bisericii străbune și a școlii teologice românești.

Misiunea sa și-a făcut-o pe deplin, după cuvântul Apostolului Pavel, punând în slujba Bisericii toată priceperea și dăruirea lui.

Sârguința și tenacitatea, spiritul fin de observație, precum și muncă asiduă l-au caracterizat pe tot parcursul vieții, ajutându-l să parcurgă toate treptele ierarhiei academice începând de la postul de asistent până la cel de profesor universitar și de rector al Institutului Teologic de Grad Universitar din Sibiu.

În calitate de rector, a pus mult suflet pentru bunul mers al activității reputei instituții de învățământ teologic sibian.

Era, după cum știm cu toții, o perioadă dificilă în care Biserica era marginalizată, iar preoții și studenții teologi

Era apropiat de studenți, dar exigent în același timp în ceea ce privea ținuta și prezența la cursuri.

Împreună cu Mitropolitul Antonie a organizat numeroase conferințe în Aula Institutului Teologic, la care erau invitați oameni de cultură, poeți, regizori și chiar personalități ale vieții sociale de atunci la care participau toți studenții.

De asemenea, prin relațiile pe care le avea „sus”, în cadrul muncii patriotice – așa-numita „practică” pe ogoare toamna –, studenții teologi erau repartizați totdeauna la cules de mere sau de struguri, în timp ce ceilalți erau trimiși la recoltatul cartofilor sau al porumbului.

A ajutat mult și Institutul Teologic Unic Protestant din Sibiu, lucru mărturisit chiar de unul dintre profesorii acestuia, dl. Herman Pitters.

După Revoluție, în tulburările de atunci, a avut un rol crucial în organizarea învățământului teologic prin crearea Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, împreună cu rectorul de atunci Moise Țuțura, iar, mai apoi, ca decan al nou înființatelor Facultăți de Teologie din Alba-Iulia și Oradea.

erau supravegheați cu strictete de către autoritățile vremii. Cu toate acestea, datorită tenacității și spiritului inventiv al Părintelui Rector Voicu, toate opreliștile și intimidările au fost depășite în așa fel încât învățământul teologic sibian era recunoscut și apreciat atât în țară, cât și în străinătate.

Ca unul care am trăit acele vremuri ca student, pot da mărturie de calitatea excepțională a procesului de instruire pentru studenți, cât și de calitatea actului educațional. La fel, în ceea ce privește viața duhovnicească din Institut, aceasta era la standarde ridicate.

Zilnic, dimineața și seara, studenții participau *in corpore* la slujba de la Capelă, iar sâmbăta și duminica seara, Catedrala din Sibiu era inundată de peste 400 de studenți care, atunci când cântau „Lumină lină” sau dădeau răspunsurile liturgice, făceau să se cutremure sfântul locaș.

La Mitropolie se primeau cereri din partea credincioșilor ca o parte din studenți să rămână la Capelă, pentru că aceștia – credincioșii – nu mai aveau loc în Catedrală (!).

A știut să lucreze cu înțelepciune și tact rezolvând problemele care se iveau, în așa fel încât an de an numărul studenților teologi creștea – mulți veneau de la licee, deci cu bacalaureat –, iar mulți preoți și călugări, în pofida interdicției autorităților comuniste, își completau studiile teologice la forma de învățământ fără frecvență.

Îmi relata odată Mitropolitul Antonie Plămădeală – al cărui colaborator și sprijinitor apropiat a fost părintele Voicu – prin câte greutăți și obstacole au trecut împreună atunci când au reușit cu greu să obțină de la Departamentul Cultelor și de la Patriarhul Justin, pentru Institutul Teologic din Sibiu, dreptul de a acorda titlul de doctor în teologie. L-a sprijinit mult pe vlădica Antonie și atunci când a început construcția mănăstirii noi de la Sâmbăta de Sus, jud. Brașov, ca și în alte acțiuni benefice pentru Arhiepiscopia Sibiului, fiind ani în șir deputat eparhial într-o circumscripție din Brașov.

N-a neglijat nici cercetarea teologică, contribuind prin lucrările și studiile sale de specialitate la dezvoltarea teologiei patristice românești și participând la numeroase conferințe internaționale pe teme teologice.

Ca episcop-vicar la Sibiu, am avut prilejul de a sluji de multe ori cu Părintele Voicu, a cărui voce baritonală era unică. În fiecare an, în Vinerea Mare, slujea la Vecernia cu luarea de pe Cruce citind Sfânta Evanghelie cu vocea tremurândă de emoție – cum făcea de pe timpul Mitropolitului Nicolae Bălan, al cărui ucenic devotat a fost și care l-a și hirotonit diacon.

Propunându-i odată hirotonia întru preot, mi-a spus: „*Vlădica, pe capul meu a pus mâna Mitropolitul Bălan, altcineva n-o să mai pună mâna să mă hirotonească*”. Ca diacon, i-a însoțit pe toți mitropoliții Ardealului la slujbe în Catedrală sau pe teren, la vizite canonice sau sfințiri de biserici.

Deși părea un om sever, avea o inimă de aur, plină de bunăvoință, pe care o împărțasea „copiilor” lui, adică studenților.

A murit înconjurat de multele cărți din bibliotecă, într-o casă nu a lui proprie, ci a Bisericii. A avut parte de o înmormântare frumoasă, opt arhieriei și peste 150 de preoți i-au stat la căpătâi.

Va veni cu siguranță vremea – și nu peste mult timp – când se va vedea rolul pe care l-a avut Părintele Voicu în viața Școlii teologice din Sibiu, dar și a Bisericii ardelenice.

Îl însoțim dincolo cu dragostea și rugăciunile noastre, purtându-i în inimă chipul și amintirea, și, îngenunchind la mormântul său smerit de lângă pădurea Dumbrava din Sibiu, ne rugăm ca Dumnezeu să-i așeze sufletul în lumina cea neapropiată, alături de toți marii dascăli de cuget și simțire românească ai învățământului teologic ardelean.

Veșnică să-i fie pomenirea!

† VISARION
Episcopul Tulcii

MESAJE de condoleanțe

PROF. UNIV. DR. ING. IOAN BONDREA,
RECTOR UNIV. „LUCIAN BLAGA”, SIBIU

De astăzi, comunitatea academică sibiană este mai tristă și mai săracă. Arhid. Prof. Univ. Dr. Constantin Voicu, o mare personalitate a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu și a Bisericii Ortodoxe Române, a plecat la Dumnezeu. Fost rector al vechiului Institut Teologic din Sibiu, Părintele Voicu a fost unul din cei care, imediat după Revoluție, a luptat pentru ca Sibiu să aibă o universitate modernă și apreciată pe plan național și internațional. Părintele Constantin Voicu a trecut în neființă, dar ne-a lăsat moștenire o viață plină de har și o istorie vie pe care comunitatea academică sibiană este obligată să le ducă mai departe! Lucrările sale, atât cele bisericesti cât și cele academice, vor rămâne o comoară veșnică pentru noi toți. Dumnezeu să-i dea odihnă veșnică!

În numele Universității „Lucian Blaga” din Sibiu

DIAC. PROF. DR. IOAN CARAZA,
FACULTATEA DE TEOLOGIE DIN BUCUREȘTI

În ziua pomenirii Sf. Ioan Gură de Aur, a adormit în Domnul Părintele Profesor Arhidiacon Constantin Voicu. Părintele Voicu a fost pătruns de râvna slujirii Sf. Ioan Gură de Aur, a cărui teologie a muncii din operele sale a ținut mult să o prezinte în teza sa de doctorat. Așa cum Sf. Ioan Gură de Aur a fost pătruns de râvna Sf. Apostol Pavel, care spunea: „*Cine este slab, și eu să nu fiu slab? Cine se smintește, și eu să nu ard?*” (II Cor. 11, 29), Pr. Prof. Voicu a fost ca o făclie care arde constant și luminează. A fost un suflet atât de mare, ca o alifie de pus la toate rănile, până acolo, încât trupul său părea prea mic pentru un suflet atât de mare. În sufletul său, Hristos a semănat viața Sa plină de înviere, ca și în ucenicii Săi, în care, în bucuria învierii Sale, a umplut de nădejde pe cei în care semănase viața Sa, astfel că, unul din ucenicii Săi putea spune că nimenea nu trăiește pentru sine și nu moare pentru sine, căci „*fie că trăim, fie că murim, ai Domnului suntem*” (Rom. 14, 7-8). Odihna sa este astfel intrarea sub stăpânirea peste cei adormiți a lui Hristos (Rom. 7, 9). Adormirea sa este o odihnă a intrării în bucuria Stăpânului, Care o împarte slugilor Sale bune și credincioase, puse peste „*puținul*” smereniei și ascultării Sale jertfelnice (Mt. 25, 21, 23). Făclia credinței Părintelui Voicu și a diaconiei sale jertfelnice, ca unul care, în dăruirea sa de sine, nu a trăit pentru sine, s-a aprins și în sufletele noastre. Veșnică să-i fie odihna!

PR. PROF. UNIV. DR. IOAN TULCAN,
DECAN AL FACULTĂȚII DE TEOLOGIE
ORTODOXĂ „ILARION V. FELEA”, ARAD

Comunitatea academică a Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea”, din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, a aflat cu durere de trecerea la cele veșnice a P.C. Arhid. Prof. Univ. Dr. Constantin Voicu, personalitate marcantă a învățământului teologic românesc.

Preacucernicia sa a dat dovadă, de-a lungul timpului, de multă dragoste și pasiune față de teologia românească, fiind un dascăl apropiat și iubit de colegii și studenții săi.

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad a avut o relație deosebită cu acest dascăl, care a desfășurat activități didactice la cursurile de master ale facultății noastre.

Cu acest prilej, transmitem alese condoleanțe familiei, dascălilor, studenților și ostenitorilor Facultății de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu.

Ne rugăm Bunului Dumnezeu ca să-i așeze sufletul lui bun și generos în Împărăția Sa cea luminoasă.

Veșnică să-i fie pomenirea!

PĂRINTELE ARHID. PROF. DR. CONSTANTIN VOICU

– un vrednic slujitor al altarului învățământului teologic ortodox românesc –
s-a mutat în „casa de lut a strămoșilor săi”!

Facultatea de Teologie „Sf. Andrei Șaguna” și-a câștigat, de-a lungul anilor, statutul de venerabilă instituție de învățământ și cultură în cadrul Bisericii Ortodoxe Române. Acest fapt se datorează în cea mai mare măsură personalităților teologice, adică profesorilor ei, care au ilustrat în mod excepțional disciplinele de studiu, ostentiv fără preget la altarul Cuvântului și împărțind lumina cunoștinței sutelor de generații de studenți care s-au format pentru misiunea preoțească.

Aflându-se într-un context teologic eclesial, momentul trist de astăzi se înscrie într-un fel și pe linia îndemnului paulin: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri...” Detașându-ne de alertul ritm cotidian, se cuvine ca la momente speciale să-i pomenim pe dascălii și părinții noștri întru devenirea în cele ale teologiei și să nu-i uităm, deoarece, așa cum afirma scriitoarea Ioana Postelnicu, „...cine uită nu merită să trăiască, întrucât uitarea este moartea dinainte de moarte”.

Între mai marii noștri, atât ca vârstă, dar și ca realizări, se numără fără îndoială și Părintele Rector Constantin Voicu, a cărui viață – timp de mai multe decenii – s-a împletit cu viața acestei facultăți și cu a Mitropoliei Ardealului.

Părintele Rector s-a născut la 5 decembrie 1929, în Scheii Brașovului, într-o familie evlavioasă. Aici, după cursurile primare, și-a făcut studiile liceale la vestita școală șaguniană, unde își ia bacalaureatul. A urmat apoi cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu, pe care l-a absolvit ca licențiat în 1952. A continuat pregătirea și aprofundarea teologică la Institutul Teologic din București, frecventând cursurile de doctorat la secția istorică, specialitatea Patrologie și Literatură Postpatristică, unde obține titlul academic de Doctor în Teologie, în 1975, cu teza: *Teologia muncii la Sfântul Ioan Gură de Aur și actualitatea ei*. Între 1977 și 1978 a făcut studii de specializare postdoctorale la Facultățile de Teologie Protestantă din Geneva și Neuchâtel (Elveția).

Din 1952 și până în 1996, activitatea Părintelui Rector a constat în îndeplinirea cu multă abnegație și dăruire a mai multor funcții și responsabilități la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, care a devenit apoi Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna”, din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Astfel, între 1952-1959 a fost bibliotecar al Bibliotecii Mitropolitane, iar din 1959 până în 1973, a îndeplinit funcția de secretar-șef la Institutul Teologic Universitar. În 1973 ocupă prin concurs postul de lector la disciplina Patrologie și Literatură Postpatristică, iar în 1975 devine conferențiar. Se titularizează ca profesor universitar la aceeași catedră în 1976, predând studenților, masteranzilor și doctoranzilor, fără întrerupere, până astăzi.

Se cuvine să aducem precizarea că între anii 1976 și 1979 a îndeplinit și funcția de prorector, iar între 1979 și 1992 (timp de 12 ani) înalta demnitate de rector al acestui renumit și străvechi așezământ de cultură teologică, care este Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna”.

În perioada în care a condus în calitate de prorector și rector a pus mult suflet și devotament pentru buna desfășurare a activității institutului, ajutând la promovarea mai multor cadre didactice tinere, bine pregătite, care au reușit să mențină la aceeași cotă înaltă învățământul teologic sibian, a cărui faimă a fost și este recunoscută nu numai în țară, ci și în străinătate.

Perioada anilor 1979 – decembrie 1989 a fost una extrem de dificilă pentru Biserică, în general, și pentru învățământul teologic, în special. În ciuda acestor greutăți, Părintele Rector a făcut dovada unei înalte și abile diplomații bisericești, reușind – cu ajutorul lui Dumnezeu – să rezolve într-un mod benefic și fericit toate problemele care s-au ivit. Deși autoritățile comuniste au încercat să reducă numărul studenților teologi și să limiteze accesul tinerilor spre teologie, a reușit să deoace acest plan, ajutând totodată pe foarte mulți preoți și călugări să-și completeze studiile teologice universitare la forma „fără frecvență”.

Precizăm faptul că, grație calităților sale intelectuale, morale și diplomatice deosebite, Prea Cucernicia Sa a condus Institutul Teologic de atunci și a reprezentat Biserica în diferite împrejurări, de așa manieră încât idealurile și

interesele Bisericii și învățământului teologic ortodox să nu aibă nimic de suferit, ba mai mult, chiar să prospere.

Aproape zece ani din perioada în care a condus în calitate de rector, a lucrat și colaborat cu vrednicul de pomenire Mitropolitul Antonie Plămădeală, personalitate de o aleasă cultură, teolog erudit și ctitor de vocație. Împreună au reușit – după mari și susținute eforturi – să obțină, în 1984, dreptul pentru Institutul Teologic din Sibiu de a organiza cursuri de doctorat și de a acorda titlul academic de doctor în teologie.

După schimbările profunde din societatea românească, de după Decembrie 1989, Prea Cucernicia Sa a reușit, într-o perioadă foarte scurtă, să integreze Institutul Teologic în cadrul Universității „Lucian Blaga”. Practic, Părintele Rector Voicu este și părintele integrării noastre universitare.

În 1996 a fost ales decan la noua Facultate de Teologie a Universității „1 Decembrie” din Alba-Iulia, așezământ

la a cărui înființare a avut un aport deosebit. Din primăvara anului 2000, devine decanul Facultății de Teologie a Universității din Oradea. De fapt, legăturile sale cu Oradea sunt mult mai vechi, deoarece a activat și anterior, în calitate de profesor asociat la această facultate.

Lista bibliografică a Părintelui Rector Constantin Voicu însumează zece lucrări în volum și peste o sută treizeci de studii și articole publicate în revistele de specialitate din țară și străinătate. Între acestea, găsim studii de referință asupra marilor Sfinți Părinți ai Bisericii: Ignatie Teoforul, Policarp al Smirnei, Clement Romanul, Ciprian, Grigorie de Nazianz, Grigorie de Nyssa, Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur, Maxim Mărturisitorul și Ioan Damaschin, care tratează o serie de aspecte ale teologiei patristice.

Ultimii 11 ani din viața Părintelui Rector îi putem numi perioada sau „epoca ctitoriilor în(tru) cuvânt”. Când afirmăm acestea, avem în vedere cele cinci cărți (volume) publicate în acest răstimp: *Studii de teologie patristică*, EIBMBOR, București, 2004, 466 p; cele trei volume dense de *Patrologie*, însemnând peste 1200 de pagini, apărute în prestigioasa Editură Basilica a Patriarhiei Române, în 2009, și volumul *Botezul în Tradiția patristică*, Sibiu, 2011, 322 de pagini. Ediția a II-a a celor trei volume de Patrologie a văzut lumina tiparului și a apărut în vara acestui an.

Tot pe linie didactică se cuvine menționată activitatea desfășurată în calitate de conducător de doctorat. Până în momentul de față a îndrumat și finalizat pregătirea a peste 95 de doctoranzi, iar din 1976 și până la finele anului 2014 a

făcut parte din peste 200 comisii de examen pentru acordarea titlului de doctor, nu numai în teologie, ci și pentru alte științe, precum filozofie și istorie, din marile centre universitare din țară. A fost membru în Comisia de Atestare a Diplomelor și Titlurilor Universitare și a CNCSIS-ului, comisii care au funcționat în cadrul Ministerului Educației și Cercetării. În 2004 a primit Ordinul „Meritul Cultural” în grad de ofițer din partea președinției României. Ca o recunoaștere a meritelor sale incontestabile pe tărâm didactic și științific, la 7 decembrie 2004, Universitatea din Oradea, în cadrul unei ceremonii emoționante, desfășurate în Aula Magna, i-a decernat Părintelui Arhid. Prof. Univ. Dr. Constantin Voicu titlul de Doctor Honoris Causa. În 2012, și Universitatea „1 Decembrie” din Alba-Iulia, la propunerea Facultății de Teologie, i-a conferit titlul de Doctor Honoris Causa. Implicarea sa fără nicio ezitare în slujirea bisericească a contribuit la primirea Crucilor patriarhale din partea Patriarhilor Justinian (1976), Justin (1982), Teoctist (1988 și 2001), dar și din partea actualului Patriarh, Preafericitul Părinte Daniel. De asemenea, Sanctitatea Sa Demetrios I, Patriarhul Ecumenic de Constantinopol, i-a conferit Crucea patriarhală.

În anul 2007, Înaltpreasfințitul Dr. Laurențiu Streza, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, în semn de prețuire pentru activitatea desfășurată pe tărâm didactic și bisericesc, i-a conferit Crucea șaguniană. Se cuvine să mai amintim un aspect important legat de viața și activitatea sa, și anume faptul că Părintele Rector a mai avut un mare privilegiu: acela de a fi ucenicul devotat și unul dintre apropiații Mitropolitului de pioasă amintire Nicolae Bălan, de la care a învățat bunătatea, echilibrul, iubirea și respectul față de Dumnezeu, de Biserică și de oameni, capacitatea de a înțelege realitățile și problemele oamenilor nu numai cu mintea, ci și cu inima.

A rămas în conștiința și amintirea generațiilor de studenți de la Sibiu ca un adevărat părinte, arătându-le acestora în permanență înțelegere, iubire și bunăvoință. Prea Cucernicia Sa a înțeles că în relațiile cu studenții, cu colegii și cu oamenii, în general, iubirea înseamnă „suprema responsabilitate pentru altul” și că atât valorăm ca oameni, câtă bucurie reușim să facem în jurul nostru.

Anul trecut, mai precis la 5 decembrie 2014, Părintele Rector a împlinit patriarhala vârstă de 85 de ani. Cu această ocazie, Facultatea de Teologie, cu sprijinul nemijlocit al Înaltpreasfințitei Sale, Dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului, i-a organizat un moment festiv, emoționant, în Capela facultății, urmat de o agapă frățească. În ciuda faptului că era bolnav, Părintele Rector ne-a surprins pe toți cu energia sa debordantă, cu zâmbetul și mai ales prin cuvântul – de peste o oră – pe care ni l-a adresat, simțind încă o dată că fiecare suntem cuprinși în iubirea și prietenia sa.

Vineri, 13 noiembrie, în jurul orei șapte dimineața, Părintele Rector a trecut la Domnul, împăcat cu Dumnezeu, cu lumea și cu sine. A rănduit Pronia ca trecerea sa să fie în ziua în care Biserica îl prăznuiește pe marele arhiepiscop și patriarh al Constantinopolului, pe Sf. Ioan Gură de Aur. Nimic nu este întâmplător în existența omului credincios. Așa cum el i-a închinat marelui Sfânt teza sa de doctorat: „Teologia muncii la Sf. Ioan Gură de Aur”, mijlocind prin efortul său intelectual ca noi să înțelegem acest aspect al gândirii hrisostomice, la fel Sf. Ioan a mijlocit plecarea Părintelui Rector pe Drumul Veșniciei.

Consider că este potrivit ca în acest context trist al despărțirii vremelnice de dânsul, să fac apel la cuvintele pline de autoritate ale Sf. Ap. Pavel care, în Epistola către Evrei 5, 4, spune: „...nimeni nu-și ia singur cinstea...” Așa este. Cinstea se dobândește prin merit. Or, tocmai aceasta facem prin intermediul rândurilor de față: aducem, cu smerenie de ucenic, cinstea, prețuirea și iubirea noastră unui vrednic slujitor al Bisericii și al altarului învățământului teologic românesc la trecerea sa la cele veșnice și netrecătoare.

Dumnezeu să-l ierte, să-l odihnească și să-l așeze cu dreptii pe vrednicul Arhidiacon Profesor Universitar Dr. Constantin Voicu, Părintele nostru.

Pr. Conf. Univ. Dr. Ioan Mircea IELCIU,
Prodecanul Facultății de Teologie Andrei Șaguna

Un om dăruit unei îndelungate slujiri diaconale și al unei activități didactice pe măsură, s-a mutat în veșnicie

Cel la care tocmai am făcut referire este arhid. Prof. Dr. Constantin Voicu, de baștină brașovean, dar încetățenit devreme în urbea de pe Cibin, unde recent și-a încheiat călătoria pământească.

L-am întâlnit, pentru prima dată, în toamna anului 1956, când și eu, bihorean de baștină, am devenit viețuitor temporar, iar mai apoi definitiv, al Sibiului, viitoare capitală culturală europeană.

Era, pe atunci, bibliotecar al Institutului Teologic Universitar și diacon la catedrala mitropolitană, din Sibiu.

În statutul de student începător, la această școală teologică șaguniană, era practic imposibil să eviți prezența, în cele două locații, unde adormitul în Domnul își desfășura activitatea. Zilnic, după orele de curs, ce durau între orele 8-13, studenții petreceau, obligatoriu, în sala de lectură a bibliotecii, iar în zilele de Duminică și sărbători erau prezenți, la Sfânta Liturghie, în catedrala mitropolitană.

Tânărul, pe atunci, bibliotecar se raporta la noi ca la niște frați mai mici ai săi, gata să răspundă la cerințele noastre, legate de sursele bibliografice, de care aveam nevoie. Ca diacon îi admiram vocea baritonală, în rostirea ecteniilor din catedrală.

Promovat, în 1959, ca secretar șef al Institutului, a afișat aceeași atitudine binevoitoare și încurajatoare față de noi, studenții.

Când, în 1971, după finalizarea studiilor mele de doctorat, la Institutul Teologic Universitar, din București și după opt ani de activitate didactică și administrativă, la Seminarul Teologic din Caransebeș, am revenit în Sibiu, pe postul de duhovnic al studenților teologi, primul popas l-am făcut la Secretariat, unde încă se mai ostenea cel de care mă despărțisem în 1960. Mi-a făcut cunoscute obligațiile, nu tocmai ușoare, ce-mi reveneau și se derulau între orele 7-21, cu pauza dintre 8-13, când studenții erau la cursuri.

Ca și în perioada studenției, tot așa și acum când am revenit în instituția unde am obținut titlul de licențiat, am regăsit aceeași prestigioasă echipă de cadre didactice universitare. Adormitul de acum în Domnul a beneficiat și el de șansa de a nu se fi separat niciodată de această echipă. Ca bibliotecar se afla în situația de a prelua din și a așeza în rafturile bibliotecii valoroase scrieri ale prestigioșilor dascăli. Ca secretar participa la toate ședințele consiliului profesoral.

A mai beneficiat și de un alt important privilegiu: acela de a se fi aflat sub binecuvântarea și ascultarea ilustrațiilor ierarhi care s-au perindat în scaunul mitropolitan de la Sibiu, începând cu mitropolitul dr. Nicolae Bălan, de la care a primit hirotonia întru diacon, și continuând cu mitropoliții dr. Iustin Moisescu, dr. Nicolae Colan, dr. Nicolae Mladin și dr. Antonie Plămădeală.

Cum activitatea didactică a distinșilor profesori se desfășurase deja pe o extinsă perioadă de timp, fiecare în parte, aceștia se arătau preocupați de a-și asigura succesiunea. Cum doar la București se desfășurau, în acel moment, cursurile de doctorat, instituția teologică universitară de la Sibiu direcționa anual, spre capitală, cei mai bine pregătiți licențiați, spre a frecventa acolo cursurile de doctorat, cu durată de trei ani, la zi. Dintre absolvenții acelor cursuri s-a început selectarea, începând cu cel de al șaptelea deceniu al secolului XX, a celor socotiți apti pentru ocuparea posturilor de asistenți și lectori, la fiecare disciplină de învățământ.

Între cei selectați s-a numărat și cel pe care l-am condus recent pe calea veșniciei. A fost numit, în 1973, lector la disciplinele Patrologie și Literatură postpatristică.

Pe măsura îndeplinirii condițiilor, impuse de regulament, a fost promovat mai apoi în funcțiile de conferențiar și profesor, la catedra menționată. Mai mult, în 1976, a fost promovat în funcția de prorector, iar în 1979, în cea de rector, al Institutului Teologic Universitar din Sibiu.

Cum tradiția unei temeinice și responsabile activități didactice era de mult temeluită, în școala teologică șaguniană, noului rector i-a revenit responsabilitatea ca, în colaborare cu ceilalți membri ai corpului didactic, să mențină la același înalt nivel acea tradiție. O noutate a intervenit totuși în îmbogățirea acestei activități, în perioada în care cel pe care îl pomenim acum a îndeplinit responsabilitatea de rector, și anume, în 1984, s-a obținut dreptul ca și Institutul Teologic Universitar din Sibiu să organizeze cursuri de doctorat și să acorde acest titlu academic. A fost, până la urmă, o contribuție a tuturor cadrelor didactice, care se remarcaseră printr-o temeinică pregătire de specialitate și o prodigioasă activitate de cercetare teologică.

Îndată după Revoluția din decembrie 1989, Institutul Teologic Universitar, din Sibiu, abordat de către conducerea unui alt Institut universitar, din aceeași urbe, și anume cel de Inginerie, s-a angajat în întocmirea documentelor pentru înființarea unei Universități, care să reînvie, aici la Sibiu, tradiția academică, sădită în anii când Universitatea clujeană s-a refugiat aici, din calea ocupației hortiste, a Transilvaniei. Când Ministerul Educației a dat aprobarea de rigoare, Institutul Teologic Universitar, din Sibiu, a devenit Facultatea de Teologie a noii Universități sibieni, iar fostul Rector al Institutului Teologic, Arhid. Prof. Dr. Constantin Voicu, a devenit decan al acestei facultăți.

Cum în Ardeal și Banat, deopotrivă, au existat acele vestite Academii Teologice, cu un însemnat rol, nu doar în viața spirituală, ci și în cea cultural-națională, îndată după Revoluție s-a produs și o acțiune de reînviere a acelor instituții de învățământ teologic, nu doar hărțuite în perioada

ocupației hortiste, ci și desființate în perioada comunistă. S-au făcut demersuri pentru înființarea unor facultăți de Teologie și în alte centre urbane, precum: Alba Iulia, Cluj-Napoca, Oradea, Arad, Timișoara și Reșița. În contextul acela, s-a făcut apel la cadre didactice, din Sibiu, pentru a sprijini organizarea și desfășurarea activității didactice a acelor noi instituții, din centrele menționate. Arhid. prof. dr. Constantin Voicu a fost solicitat, de către conducerea Episcopiei din Alba Iulia, spre a sprijini înființarea și organizarea unei Facultăți de Teologie, în cadrul nou-înființatei „Universități 1 Decembrie”, din acel oraș al Unirii. A acceptat o astfel de propunere și, începând cu 1994 și până în 2000, a îndeplinit funcția de decan al acelei facultăți, transferându-se de la Facultatea de Teologie din Sibiu.

N-a fost singurul cadru didactic care a acceptat să-și ofere concursul pentru înființarea și organizarea și a altor facultăți teologice similare. Îi vom aminti aici pe foștii noștri colegi, precum: pr. prof. dr. Ioan Ică senior, care a devenit decanul Facultății de Teologie din cadrul Universității clujene, pe pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, care a îndeplinit activități didactice la Facultatea de Teologie a Universității ieșene și cu modestie aș înscris aici și propriul nume, întrucât am acceptat și eu propunerea de a organiza și conduce, ca decan, Facultatea de Teologie a Universității din Oradea. Nu-l putem omite pe pr. prof. dr. Aurel Jivi, mutat și el ulterior la cele veșnice, care a predat Istoria Bisericii Universale la aceeași Facultate de Teologie din Oradea.

Revenind la arhid. prof. dr. Constantin Voicu, vom arăta că începând cu anul 2000 s-a transferat de la Alba Iulia la Oradea, succedându-mă în funcția de decan al Facultății de Teologie a Universității orădene. A activat acolo până la pensionare.

Pe lângă activitatea didactică, cel plecat recent în veșnicie n-a neglijat nici activitatea de cercetare teologică, dar prioritar s-a dedicat, așa cum am menționat, activității administrative, în cadrul celor trei instituții de învățământ teologic, unde a fost decan.

În anii în care mișcarea ecumenică a cunoscut o amploare, pururea pomenitul nostru coleg a participat la numeroase întruniri de dialog ecumenic, din țară și străinătate. L-a favorizat, în angajarea sa într-o astfel de activitate, scurta dar benefica perioadă de specializare la Facultățile de Teologie protestantă din Geneva și Neuchatel (1977-1978).

Plecând pe calea veșniciei, numele colegului nostru arhid. prof. dr. Constantin Voicu va rămâne înscris în istoria Bisericii noastre străbune. Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii.

Pr. Prof. Dr. Dumitru ABRUDAN

† IOAN AL BANATULUI
ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT

Vestea plecării la Domnul a Părintelui profesor Constantin Voicu ne-a îndurerat profund și s-a răspândit cu repeziciune în rândul preoților Eparhiei noastre, care l-au avut rector, decan, îndrumător și sfătuitor în timpul studiilor teologice la Institutul Teologic și mai apoi la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu.

Arhidiaconul profesor universitar Dr. Constantin Voicu a slujit, cu pilduitoare dăruire, toată viața la altarul învățământului teologic și a format zeci de generații de studenți, din rândul cărora s-au ridicat vrednici slujitori ai Bisericii: diaconi, preoți, ieromonahi, profesori de Teologie și ierarhi. Preacucernicia Sa a desfășurat, de asemenea, o activitate științifică remarcabilă, încununată de o operă teologică bogată, ce însumează numeroase cărți, studii, articole, comunicări ș.a, care l-au făcut cunoscut pe plan național și internațional.

Părintele profesor Voicu a avut un suflet larg, deschis, o inimă caldă și a fost foarte apropiat de miile de studenți care au studiat la „Alma Mater” a învățământului teologic transilvănean, pe care i-a iubit, i-a sfătuit și le-a purtat de grijă asemeni unui părinte iubitor, înțelept și înțelegător, pentru fiecare având o vorbă bună, o recomandare de continuare a studiilor, de slujire preoțească și pentru viața de familie.

De aceea, foștii săi studenți și doctoranzi, cu inimile cernite de durerea despărțirii, rememorează acum, cu pioșenie, frumosul exemplu al vieții sale de slujitor al Bisericii, de dascăl înzestrat de Dumnezeu cu vocație, de înțelept, harnic și neobosit ostentor în fruntea Școlii de Teologie din Sibiu. Acum, la ceas de durere sufletească și de doliu pentru Mitropolia Ardealului, pentru Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu și pentru Teologia românească, împreună cu toți clericii eparhiei noastre, care i-am fost studenți, l-am prețuit și l-am iubit, înălțăm smerite rugăciuni de pomenire către Hristos Domnul, Cel ce a înviat a treia zi din morți, să așeze sufletul distinsului nostru dascăl, arhidiaconul profesor universitar dr. Constantin Voicu, în Raiul cel Ceresc, unde se odihnesc sfinții și dreptii Săi, și să reverse peste sufletul stimatei sale soții balsamul mângâierii și harul alinării, spre a putea depăși acest moment greu al despărțirii.

Dumnezeu să îl odihnească în pace și pomenirea lui să fie din neam în neam!

† NATHANIEL, ARHIEPISCOP AL
EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN AMERICA ȘI CANADA

Cu întristare am aflat de trecerea la cele veșnice, în sănurile Părintelui Ceresc, a veneratului și bunului slujitor, Părintele Arhidiacon Constantin Voicu, iubit profesor de teologie și blând îndrumător al multor generații de ierarhi, preoți și studenți, atât din România, cât și de peste hotare. În lunga și rodnică sa activitate teologică, atât ca profesor, cât și ca decan, a transmis elevilor săi dulceața teologiei și frumusețea adevărului învățării lui Hristos, așa cum au propovăduit-o Sfinții Părinți ai Bisericii, pe care i-a cinstit și iubit. Părintele Voicu rămâne în memoria Bisericii Ortodoxe Române ca un smerit profesor de Patologie, cu dragoste pentru teologia Părinților și cu dorința arzătoare pentru a o transmite curată și nealterată elevilor săi.

Ne aducem aminte cu recunoștință și mulțumire, când, cu rânduiala lui Dumnezeu, Părintele Arhidiacon Constantin Voicu ne-a onorat vizitând Eparhia noastră în America, unde a avut ocazia să revadă pe mulți dintre elevii săi, slujitori aici, peste ocean. Iar mai târziu, ne-a cinstit personal, în mod deosebit, la Oradea, când ne-a conferit titlul de Doctor Honoris Causa al Universității din Oradea.

Acum, la ceas de despărțire pământească, ne alăturăm familiei îndoliate, cât și întregii Bisericii Ortodoxe Române, și în numele nostru personal, cât și al clerului și credincioșilor Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada, aducem pioasă amintire și rugăciune de pomenire pentru sufletul Părintelui Arhidiacon Profesor Dr. Constantin Voicu, rugând pe Milostivul Dumnezeu să îl primească în Împărăția Sa cea cerească și să îi dăruiască odihna cea veșnică cu sfinții Săi.

Veșnică să-i fie pomenirea din neam în neam!

MESAJE
DE
CONDOLEANȚE

† NICOLAE, ARHIEPISCOP AL
ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN CELE DOUĂ AMERICI

Vestea trecerii în veșnicie a Părintelui Arhidiacon Profesor Dr. Constantin Voicu ne-a mâhnit profund. Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu și întreaga Biserică Ortodoxă Română a pierdut un părinte devotat, un slujitor vrednic, un dascăl înzestrat de Dumnezeu, un mare teolog. Multe generații de foști studenți, slujitori ai sfințelor altare astăzi, se vor ruga pentru iertarea păcatelor și veșnica odihnă a sufletului robului lui Dumnezeu Constantin Arhidiaconul.

Cei ce i-am fost studenți ne amintim ținuta academică, grija deosebită pentru studenți, dar și pentru bunul mers al tuturor activităților Facultății de Teologie Ortodoxă din Sibiu pe care a condus-o mulți ani ca Rector.

În numele preoților ortodocși români slujitori pe continentul american, mulți dintre ei ucenici ai Părintelui Profesor Constantin Voicu, doresc să transmit condoleanțe Înaltpreasfinției Voastre, familiei îndoliate, profesorilor și studenților Facultății de Teologie din Sibiu și să vă asigur de rugăciunea noastră pentru sufletul fratelui și părintelui nostru Constantin.

Veșnica lui pomenire!

Î.P.S. TIMOTEI
ARHIEPISCOPUL ARADULUI

Profund întristat de trecerea la cele veșnice a distinsului, Arhidiacon profesor universitar dr. Constantin VOICU, fost rector al Facultății de Teologie din Sibiu și cunoscută personalitate bisericăscă pretutindeni, apropiat Ierarhului, preoților și credincioșilor Eparhiei Aradului și cu multime de ucenici în acest colț de țară, în numele tuturor, vă rog să primiți cele mai sincere condoleanțe.

Cei care din binecuvântate pricini, nu se află prezenți trupește la prohodirea celui plecat spre veșnicie, se simt alături de toți cei ce îi înconjoară catafalcul cu întreaga omagiere cuvenită și în rugăciune pentru ca bunul Dumnezeu să așeze sufletul lui între cei aleși, iar celor rămași să le dea mângâierea necesară pentru a depăși încercarea. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească cu cei drepti.

Primiți, Vă rugăm, Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit, asigurarea întregului devotament.

REV. DR. OLAV TVEIT
SECRETAR GENERAL AL CONSILIULUI
MONDIAL AL BISERICILOR

Cu tristețe am aflat despre trecerea la cele veșnice a Arhid. Prof. Univ. Dr. Constantin Voicu. Teolog și patrolog, Pr. Voicu a fost, de asemenea, și un ecumenist convins. În aceste momente de adâncă tristețe suntem alături de Biserica Ortodoxă Română, Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu și de familia Arhid. Constantin și ne exprimăm compasiunea prin rugăciunile noastre.

Consiliul Mondial al Bisericilor apreciază activitatea ecumenică, viziunea și deschiderea pe care a avut-o de-a lungul anilor ca diacon, profesor și rector.

Fie să se odihnească în prezența Domnului!

† CASIAN
ARHIEPISCOPUL DUNĂRII DE JOS

Părintele Arhidiacon Prof. Dr. Rector Constantin Voicu a fost chemat, în aceste zile de pomenire a Sfântului mare Dascăl al lumii și Ierarh Ioan Gură de Aur, din lumea aceasta trecătoare și din slujirea Sfântului altar și a Catedrei de Patristică a vestitei Facultăți de Teologie șaguniene de la Sibiu, la slujirea veșnică, în Ceruri. Ierarhul emblematic, Sf. Ioan, a chemat pe slujitorul diacon și profesor Constantin Voicu de la apostolatul printre noi, slujitorii, tinerii și credincioșii Bisericii, la Liturgia cerească a zilei fără nserare a Împărăției lui Dumnezeu.

Părintele arhidiacon profesor Constantin Voicu a diaconit toată viața sa, de la vârsta de 19 ani, în inima Cetății, lângă marele său Dascăl de suflet, de inimă și de omenie filantropică, Mitropolitul Nicolae Bălan, atâta timp cât regretatul ierarh a slujit pe pământ, rămânând fidel promisiunii dintru început: la catedră, în administrație și în conducerea școlii teologice, mai ales în timpuri de furtună atee și secularizantă, iar mai apoi, în momente de reazăzare a instituțiilor academice vechi ardeleni în fireasca lor rânduială istorică, la: Cluj, Alba-Iulia, Oradea, Caransebeș, Timișoara, așa cum le lăsase marele părinte sufletească și dascăl al Transilvaniei, Nicolae Bălan!

Așadar, iată-ne astăzi, de o parte și de alta a munților, de la Dunăre la Carpați, în fața Milostivului Dumnezeu, cu genunchii inimilor plecați și cu o lacrimă văzută ori tainică, în comuniune, ierarhi, clerici, cin monahal, dascăli de teologie și de înaltă cultură, personalități din viața administrativă și reprezentanți ai altor Biserici, spre a-I mulțumi pentru darurile înmulțite și generos oferite de Arhidiaconul Prof. Rector Constantin Voicu Bisericii Ortodoxe Române, fraților din alte Biserici creștine, culturii, istoriei și valorilor sacre ale poporului român, într-o alergare jertfelnică și altruistă la cel mai înalt grad de bunătate frățască și umană, timp de mai bine de șase decenii.

Așa cum știm cei mai mulți, părintele arhid. prof. dr. Constantin Voicu nu a primit în familie darul de a avea copii, dar i-a primit cu o căldură sufletească aidoma părinților Patericului și filantropilor din timpul patristic, pe toți tinerii din Institutul Universitar, uneori mai prietenos decât un tată față de propriii săi fii!

Cu dânsul se încheie o întreagă etapă istorică a marilor mecena de suflet ori de apostolat sfânt și misionar, începută de marele Mitropolit Nicolae, părintele său duhovnicesc. A diaconit, în timpuri rele și uneori mai bune, pentru binele comun în Biserică, asemenea diaconului credincios la Sfânta Liturghie, mulțumindu-se cu demnitatea oferită în tinerețe de ierarhul său! Și a reușit să păstreze duhul Părintelui său duhovnicesc până la noi, transmițându-ne și nouă „lumină din viața unui ierarh luminat”. În acest sens, ultimele sale mărturii despre Mitropolitul Bălan și ucenicii săi, publicate în „Telegraful român”, spun totul.

Deși a lucrat la Sibiu, toată viața, Părintele Voicu a deschis cetatea teologică și „ușile” sufletului său multora dintre cei ce nu suntem ardeleni decât prin adopție spiritual-teologică, în mare parte datorită bunătății și receptivității sale la unitatea și comuniunea noastră, a românilor, în Biserică și-n Patria cărora le aparținem prin credință, cultură și dragoste frățască.

De aceea, Vă rugăm, Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit Laurențiu, ca, împreună cu Doamna Virginia, cu profesorii Facultății de Teologie „Sf. Andrei Șaguna”, cu preoțimea și cu toți cei ce l-au stimat și iubit pe părintele profesor, să mă îngăduiți și pe, smerenia mea, în dorul de a lăsa o petală tomnatică de la Dunărea de Jos în fața catafalcului cu trupul neînsuflețit al iubitului nostru binefăcător, slujitor și dânsul o perioadă alături de părintele sufletesc Mitropolitul Antonie, care m-au acceptat trei ani împreună-smerit lucrător cu dumneavoastră, sibienii.

Dumnezeu să-l primească, în continuare, în aceeași slujire, în ceruri, de unde să se roage, tot ca arhidiacon, lângă marii Sfinți Ierarhi ardeleni și împreună cu Mitropoliții Nicolae Bălan și Antonie, pentru pacea și unitatea sacră în Sfânta Biserică a neamului românesc și în lumea întreagă, iubind și de acolo tinerii, Biserica și poporul!

Dumnezeu să-l așeze între cei drepti!

„Cor ad cor loquitur” | In memoriam Arhid. Prof. Dr. Dr. h.c. Constantin Voicu

Cor ad cor loquitur – John Henry Cardinal Newman

Sfânta Scriptură dă mărturie despre oameni providențiali care au jucat un rol aparte în istoria mântuirii. Astfel, bunăoară, Sf. Evanghelist Ioan ne spune referitor la Sf. Prooroc, Înaintemergător și Botezător Ioan, că, trimiterea sa în lume spre propovăduire, a reflectat lucrarea iubitoare a lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor: „Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan” (In. 1, 6). Dumnezeu se întoarce de atunci spre oameni, pentru ca aceștia să-I vadă „fața”. Cel care ne-a descoperit această „față” plină de iubire și îndurare a lui Dumnezeu a fost Fiul Său Cel Unul-Născut, Domnul nostru Iisus Hristos, Care a fost arătat lumii, la rândul Său, de Înaintemergătorul Său, marele Prooroc și Botezător Ioan.

Scopul rândurilor de față nu este însă acela de a recapitula principalele momente din istoria mântuirii, ci ele se doresc a fi *memento*-ul ilustrativ al iubirii lui Dumnezeu arătată mereu oamenilor, prin aceea că, atunci când El binevoiește, trimite în lume oameni care să ne dezvăluie iubirea și bunătatea Sa. Un astfel de om providențial a fost, fără doar și poate, Arhid. Prof. Dr. Dr. h.c. Constantin Voicu.

Dincolo de aprecierile ce i-au fost aduse de-a lungul anilor, Părintele Profesor Constantin Voicu s-a impus în conștiința celor care l-au cunoscut personal – și nu numai –, ca fiind *Părintele Rector*, un titlu care, dincolo de orice alte considerații academice, dezvăluie plener personalitatea plină de iubire a sa față de cei care i-au fost studenți, apropiați, ucenici ori cunoscuți. În primul rând, a fost, așadar, un *Părinte*. Deși nu a primit hirotonia întru preot, ci numai în cea de diacon, a știut mereu să-i facă pe toți cei din jurul său să-l perceapă ca pe un adevărat *Părinte* – plin de iubire și de bunătate. Nu puțini sunt cei care îi datorează adâncă prețuire și recunoștință; nu numai oameni, ci și instituții. După cum se cunoaște, perioada anilor 1979-1989 a fost una extrem de dificilă pentru țara noastră, în special pentru Biserica Ortodoxă Română, care s-a văzut adesea în situații limită, atât în ceea ce privește existența ei instituțională ca atare, cât și în privința învățământului teologic aflat sub oblăduirea ei. Ca Rector al Institutului Teologic Academic de Grad Universitar din Sibiu – iată, deci, de unde și denumirea de *Rector* atribuită Părintelui Constantin Voicu –, sfinția sa, prin inventivitatea și tenacitatea de care a dat dovadă, a reușit să împiedice toate

acțiunile răuvoitoare ale regimului totalitar ateu din acele timpuri, îndreptate împotriva instituției teologice amintite. Abil și fin diplomat, înzestrat cu harisma dialogului și a spiritului irenic, dar mai ales cu cea a discernământului duhovnicesc, sfinția sa a reușit să mențină imaginea de prestigiu și excelență a importantului for academic de învățământ teologic sibian.

În ceea ce privește aportul pe care *Părintele Rector* l-a avut la dezvoltarea și edificarea altor instituții, trebuie să specificăm faptul că el a fost mereu mai mult decât generos. Spațiul alocat unui scurt *memento*, ca cel de față, ne obligă, fără a trece sub tăcere alte merite, să ne rezumăm doar la a reaminti impactul providențial al sfinției sale în viața și dezvoltarea Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia. La data de 15 mai 2013, aceasta l-a omagiat în chip deosebit, prin decernarea titlului de *Doctor Honoris Causa*. Evenimentul s-a dorit a fi expresia recunoștinței pline de iubire a onoratei instituții de învățământ pentru marele dascăl de Teologie și om al Bisericii care, așa cum se spunea atunci în cuvântul de *Laudatio* rostit în cadrul festiv academic, a fost o „personalitate de excepție în domeniul Teologiei, care prin competența și reputația științifică, profesionalismul și dăruirea în slujba științei teologice, prestigiul și credibilitatea de care se bucură, reprezintă un model de urmat pentru comunitatea noastră academică (...) Competența științifică, calitățile remarcabile în domeniul administrației, profesionalismul și dăruirea puse, slujba școlii românești de Teologie, modelul de responsabilitate patriotică al teologului și, nu în ultimul rând, sprijinul de care Facultatea noastră s-a bucurat în răstimpul în care Preacucernicia Sa a fost profesor și decan”, au fost doar o parte din argumentele care au motivat înaintarea propunerii de acordare a titlului academic amintit, gest care s-a alăturat altor recunoașteri academice de prestigiu, atât din țară, cât și din străinătate.

Toate aceste calități profesionale, precum și bunătatea sa iubitoare de oameni, deschiderea și disponibilitatea sa sufletească de excepție, l-au făcut pe Părintele Arhid. Constantin Voicu să devină sprijinitorul, mentorul și sfătuitorul multor ierarhi, preoți, teologi, oameni de cultură etc.; cu alte cuvinte, un om de bine, pentru oameni de bine. De toate aceste calități, de care astăzi, când *Părintele Rector* a fost chemat la veșnicele locașuri, ne amintim cu pietate sfântă, au fost reliefate și atunci, în cadrul festiv al decernării

titlului de *Doctor Honoris Causa*, arătându-se, de asemenea, că, în relațiile cu studenții, cu colegii și cu oamenii, în general, *Părintele Rector* a fost mereu perceput ca fiind un om al păcii, al echilibrului și al bune înțelegeri, calități care izvorau dintr-un suflet nepătimăș, deschis, sincer, cald și cu considerație față de toți cei din jurul său. Părintele Arhidiacon Constantin Voicu a înțeles și a pus în practică întotdeauna sintagma potrivit căreia, dragostea înseamnă „suprema responsabilitate pentru altul” și că atât valorăm ca oameni, cât de mult bine reușim să facem în jurul nostru.

Ca ucenic al sfinției sale, am înțeles, la rândul meu, privind și învățând de la dânsul, ce înseamnă bunătatea și dragostea față de cel aflat într-o oarecare nevoie, ce înseamnă să răspunzi mereu cu disponibilitate și căldură celui care îți cere ajutorul, ce înseamnă prețuirea și cinstirea Neamului și a Bisericii, ce înseamnă dragostea pentru învățământul teologic ortodox român. Pentru toate acestea, dar și pentru multe altele, pe care din lipsa spațiului nu le putem așterne aici, atât eu, cât și cei cărora le-a fost mentor, sprijin și ajutor în cadrul facultății teologice albailiene, îi mulțumim, arătând memoriei sale, respectul profund și prețuirea noastră perpetuă. *Părintele Rector* a fost și va rămâne pentru totdeauna un spirit providențial, nobil și plin de iubire. Precum odinioară Sfântul Împărat Constantin cel Mare, al cărui nume cu demnitate l-a purtat, *Părintele Rector* a ajutat mereu, prin dragostea, bunătatea și elocința specifică dascălului de Teologie, la izbânda Crucii lui Hristos în Biserica și-n lumea Sa.

Cardinalul John Henry Newman spunea, parafrazându-l pe Ferictul Augustin, că „inima vorbește inimii” – „*cor ad cor loquitur*”. *Părintele Rector* a știut mereu să vorbească inimii celor care și-au deschis, la rândul lor, inima. Iar Possidius, scriind viața Ferictului Augustin, spunea despre acesta că a trăit pentru credință, pentru speranță și pentru iubirea Bisericii lui Hristos (Possidius, *Vita*, 31). La fel de bine, aceste cuvinte i se potrivesc și *Părintelui Rector*; și, parafrazând spusele Sfintei Scripturi, prin el Dumnezeu a arătat celor care au avut nevoie, „fața” Sa cea iubitoare de Părinte; căci trimis-a El un om în lume, iar numele lui a fost Constantin Voicu.

Veșnică să-i fie amintirea, numele să-i se înscrie în *Cartea Vieții*, iar pomenirea să-i fie mereu în inimile noastre!

Pr. lect. dr. Lucian-Dumitru COLDA
Facultatea de Teologie Ortodoxă – Alba Iulia

Părintele Rector Constantin Voicu și cursul de Teologie Morală al mitropolitului Nicolae Bălan

PC Arhidiacon. Prof. Dr. Constantin Voicu (1929-2015), căruia toată lumea, în semn de respect, i se adresa cu formula „Părintele Rector”, a reprezentat, cu adevărat, o „instituție a Bisericii Ortodoxe Române”. Această titulatură, care apare pe coperta finală a volumului omagial ce i-a fost publicat, la împlinirea vârstei de 80 de ani de către editura Basilica, i s-a potrivit – lui și numai lui – în totalitate. Într-adevăr, Părintele Rector a îndrumat generații întregi de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu, printre aceștia numărându-se, în frunte cu PF Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, o pleiadă de ierarhi, profesori universitari de teologie, profesori de religie, preoți sau monahi.

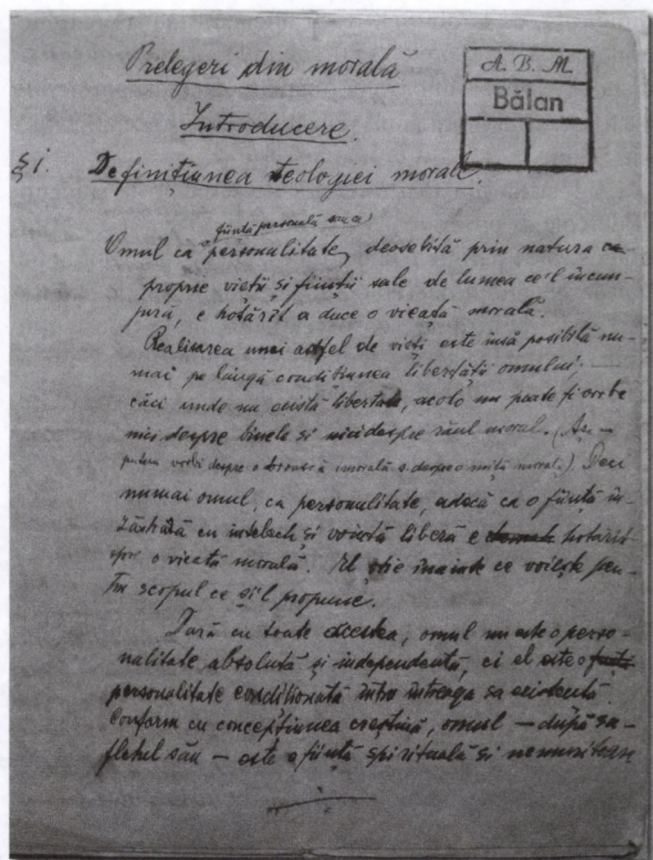
În ceea ce-l privește pe subsemnatul, am avut privilegiul de a-l avea ca profesor la Catedra de Patrologie în timpul anilor I și II de studiu (1996-1998). Dar nu despre această perioadă doresc să vorbesc în articolul comemorativ de față, ci despre un proiect în care Părintele Rector m-a atras, ca un magnet, cu ceva vreme în urmă și pe care sper, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l definitivez cât mai curând posibil. Este vorba de publicarea cursului de Teologie Morală ținut, în anii 1907-1908, de mitropolitul (pe atunci tânărul docent) Nicolae Bălan și consemnat în scris de părintele (pe atunci studentul) Ieremia Marcu, tatăl viitorului profesor de Noul Testament de la Sibiu, Grigorie Marcu. Sunt două caiete cu scris citeț ce poate fi descifrat aproape în întregime. În cuprins se regăesc temele „clasice” ale unui curs universitar de Teologie Morală: Definierea Teologiei Morale, Legea morală, Definierea și funcțiile conștiinței morale etc.

Cele două caiete s-au aflat în posesia Părintelui Rector, care le-a încredințat PC Pr. Prof. Dr. Ilie Moldovan, și de la care, prin intermediul Conf. Univ. Dr. Sebastian Moldovan,

am ajuns la subsemnatul. În urma unor cercetări proprii, am identificat în arhiva Nicolae Bălan de la Facultatea de Teologie „Sf. Andrei Șaguna” din Sibiu un manuscris al aceluiași curs. Astfel, cele două izvoare vor constitui varianta tipărită a *Cursului de Teologie Morală* al mitropolitului Nicolae Bălan. Dorința Părintelui Rector a fost ca, având binecuvântarea ÎPS Laurențiu Streza, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, editarea lui să aibă loc în cadrul editurii sibiene Andreiana.

În nenumărate rânduri Părintele Rector și-a exprimat recunoștința pentru tot ajutorul primit din partea îndrumătorului său duhovnicesc, mitropolitul Nicolae Bălan. Drept urmare, îmi exprim speranța ca într-un timp cât mai scurt să definitivez proiectul încredințat și ca un omagiu adus acestor doi vrednici de pomenire oameni ai Bisericii care au marcat viața bisericească și teologia ortodoxă românească din secolul al XX-lea.

Încheiem printr-o mărturisire: încredințarea proiectului a reprezentat pentru subsemnatul și un imbold pentru a aprofunda opera înaintașilor ce au ocupat catedra de Teologie Morală la Facultatea (Academia) teologică sibiană. Avem așadar în plan proiectul unei lucrări de cercetare a scrierilor acestor profesori, începând cu mai puțin cunoscutul manual de Teologie Morală publicat (cu litere chirilice) de Sf. Ierarh Andrei Șaguna în anul 1855: *Manual de teologie morală creștinească pentru întrebuințarea preoțimei și a clericilor greco-resăriteni revestit și reparat sub priveghierea și cu binecuvântarea esc. sale doma. Olmütz*. Se mai adaugă o serie de alte cursuri și, cu certitudine, o privire comparativă asupra lor va evidenția date interesante despre „sursele” teologiei si-

biene în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, dintre care trebuie amintită „școala de la Cernăuți”, unde se formase și mitropolitul Bălan.

Cu recunoștință, vom dedica acest proiect de cercetare memoriei inițiatorului său de suflet, Părintele Rector Constantin Voicu, căruia îi mulțumim pentru încrederea și prețuirea acordată. Veșnică odihnă!

Lect. Dr. Ciprian Iulian TOROCZKAI

• TELEGRAFUL EVENIMENT •

Slujba de prohodire a Părintelui Constantin Voicu

Profesor desăvârșit și
bun administrator

Părintele Constantin Voicu s-a născut la 5 decembrie 1929, în orașul Brașov. A urmat cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu, pe care l-a absolvit în 1952.

A continuat pregătirea la Institutul Teologic din București, unde a obținut titlul academic de „Doctor în Teologie” în anul 1975.

În perioada 1977-1978 a făcut studii de specializare post-doctorale în Elveția, iar după ce a ocupat diferite funcții la Institutul Teologic din Sibiu a fost rectorul acestuia în perioada 1979-1992. În anul 2004 a primit Ordinul „Meritul Cultural” în grad de ofițer din partea Președenției României, iar la 7 decembrie 2004, Universitatea din Oradea i-a decernat titlul de „Doctor Honoris Causa”. În anul 2012 și Universitatea „1 Decembrie” din Alba-Iulia i-a conferit același titlu. A primit cruce patriarhale din partea a cinci Patriarhi ai României.

În anul 2007, IPS Mitropolit Laurențiu i-a conferit distincția „Crucea Șaguniană pentru clerici”. Lista bibliografică a Părintelui Rector Constantin Voicu însumează zece lucrări în volum și peste o sută treizeci de studii și articole publicate în revistele de specialitate din țară și străinătate.

„Părintele Voicu s-a identificat cu această instituție. Încă de student a fost implicat în treburile administrative ale facultății și a progresat în timp, de la secretar-șef, până la rectorul acestei instituții. A îmbinat cercetarea cu activitatea didactică, i-a cunoscut și s-a bucurat de sprijinul marilor ierarhi ai Ardealului, cum au fost Mitropolitul Nicolae Bălan, Mitropolitul Nicolae Mladin și Mitropolitul Antonie Plămădeală.

I-a cunoscut pe marii profesori de Teologie de aici, de la Dumitru Stăniloae, la Teodor Bodogae și Grigorie Marcu, acea pleiadă care a format generații de studenți”, ne-a spus decanul Facultății de Teologie din Sibiu, pr. prof. univ. dr. Aurel Pavel.

Înmormântarea

Un sobor de arhieriei, preoți și diaconi a oficiat astăzi, 16 noiembrie, la Catedrala mitropolitană din Sibiu, slujba de înmormântare a arhidiaconului prof. univ. dr. Constantin Voicu. Opt arhieriei au oficiat slujba înmormântării la Catedrala mitropolitană din Sibiu, înălțând rugăciuni pentru odihna sufletului părintelui Constantin Voicu și pentru iertarea păcatelor sale. Alături de Înaltpreasfințitul Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului s-au aflat Înaltpreasfințitul Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, Înaltpreasfințitul Ioan, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului, Preasfințitul Sofronie, Episcopul Oradei, Preasfințitul Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaiei, Preasfințitul Vincențiu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, Preasfințitul Visarion, Episcopul Tulcii și Preasfințitul Ilarion Făgărășanul, Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului.

Mesajul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a fost citit de PS Episcop Sofronie, iar o parte dintre ierarhii prezenți au transmis mesaje de condoleanțe familiei și au omagiat personalitatea arhidiaconului Constantin Voicu. Un cuvânt din partea Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” a fost rostit de prodecanul instituției și urmașul arhidiaconului Constantin Voicu la Catedra de Patologie, pr. conf. univ. dr. Mircea Ielciu. De asemenea, au fost transmise mesaje de condoleanțe și din partea altor ierarhi, din partea Universității „Lucian Blaga” din Sibiu și a secretarului general al Consiliului Mondial al Bisericilor, Olav Fykse Tveit.

La final, cortegiul funerar a înconjurat locașul de cult și s-a îndreptat apoi spre cimitirul municipal din Sibiu, unde trupul neînsuflit al arhidiaconului Constantin Voicu a fost îngropat.

Ștefan MĂRCULEȚ

Marele profesor de Teologie de la Sibiu a plecat la cele veșnice în dimineața zilei de 13 noiembrie, după o grea și îndelungată suferință trupească. Slujba înmormântării va fi oficiată luni, 16 noiembrie, de la orele 11.00, la Catedrala mitropolitană din Sibiu.

Sicriul cu trupul neînsuflit al părintelui profesor Constantin Voicu a fost așezat în capela Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” pentru ca profesorii, preoții, ucenicii, studenții, rudele și toți cunoscuții să se roage la căpătâiul celui care le-a fost mentor, părinte duhovnicesc, îndrumător academic, prieten și împreună-slujitor la altar.

Duminică, 15 noiembrie, la ceas de seară, sicriul va fi mutat în Catedrala mitropolitană din Sibiu, iar luni dimineață, de la ora 8.30 va fi oficiată Sfânta Liturghie arhierescă. De la orele 11.00, soborul de arhieriei, preoți și diaconi va oficia slujba înmormântării, iar mai apoi sicriul va fi așezat în mormântul pregătit la cimitirul municipal din Sibiu.

„A fost un om foarte iubitor de semeni, de studenți și de colegii profesori. N-a avut copii, dar și-a revărsat dragostea de părinte față de orice student care a intrat pe porțile Facultății de Teologie, păstrând o relație strânsă cu foarte mulți dintre absolvenți. Părintele Constantin Voicu a intrat în istoria Facultății de Teologie prin slujirea necontenită în timpul celor patru mandate de rector, fiind ocrotitor al instituției.

A fost rânduit de Dumnezeu ca s-o apere, să-i apere pe profesori și pe studenți. A avut multe realizări în facultate, pe toate planurile, inclusiv cel administrativ.

A avut misiunea de a da Bisericii pe viitorii preoți și de aceea cred că de azi înainte, toți îl vor trece în pomelnicul personalităților care au stat la baza împlinirii vieții lor”, ne-a spus Înaltpreasfințitul Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului.

REDACTOR-ȘEF:

Î.P.S. Dr. LAURENȚIU STREZA

COLEGIUL DE REDACȚIE

Senior-editori: Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu; Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan. **Secretar de redacție:** Dr. Emanuel Tăvală. **Membri:** Pr. Conf. Dr. Constantin Necula, Diac. Dr. Ștefan L. Toma, Pr. Dr. Cristian Muntean, Pr. Vasile Gafton. **Responsabil ediție on-line:** Dragoș Boicu.

ISSN 1223-8392

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se primesc pe adresa: Redacția „Telegraful Român”, 550179 – Sibiu, str. Mitropoliei, nr. 35; e-mail: telegrafulroman@yahoo.com. Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL pentru anul 2015 este de 48 lei; cod IBAN RO34 RNCB 0227 0360 5879 0001. BCR Sibiu, str. Emil Cioran, nr. 1. Cod fiscal 44 79 403.

Tiparul executat la *Tipografia Șaguniana* – Sibiu